

2017-08-27, 21^e zondag

n.a. van Jes.22,19-25 en Mt. 16,13-23.

Welkom.

Van harte welkom allemaal – hier gekomen om meer en meer te worden waartoe wij geroepen zijn: de gemeenschap van Jezus Christus. En het is ons geloof in Hem dat ons tot zijn lichaam vormt. Wij zoeken dit geloof in zijn levensvoorbeeld en zijn woorden. Het koor zong: “Luister naar mij, Heer, en verhoor mijn gebed. Mijn God, breng uw dienaar redding, hij rekt op uw hulp.” Wij zetten ons in voor de geloofsgemeenschap, maar we realiseren ons goed dat we dat niet kunnen zonder de steun van boven. En die ontvangen wij door deel te nemen aan de Eucharistische tafelgemeenschap en door de lezingen uit de Bijbel te overwegen, het woord van God. Dat gaan we nu doen. En we beginnen met de kyriezang, de bede om vergeving voor alles waarin we tekortschoten.

Ik wens u een goede viering.

Overweging.

De lezingen van vandaag brengen ons dezelfde duidelijke boodschap. In de eerste stelt God twee maal een leider van zijn volk aan, Sebna en Eljakim, en Hij laat ze vallen omdat zij niet handelen naar Gods bedoelingen, maar vooral zichzelf verrijken. In het evangelie prijst Jezus Petrus en noemt hem de sleuteldrager van het Rijk Gods. Maar niettemin veroordeelt Hij hem: “ Ga weg, Satan, terug! Je bent Mij een aanstoot, want je laat je leiden door menselijke overwegingen en niet door wat God wil.”

Kan het nog duidelijker? Wil je bij de gemeenschap van Jezus horen, dan dien je te handelen naar wat God wil en niet naar wat je zelf geneigd bent te doen, of naar wat mensen van je verlangen.

Anders gezegd: gehoorzaam zijn aan Gods woord, zijn geboden onderhouden. Nu zijn dat niet de dingen die wij het liefste doen, gehoorzaam zijn, en het woord ‘geboden’ klinkt ons niet aangenaam in de oren. Wij zijn graag vrije, onafhankelijke mensen die zelf onze weg kiezen. Het woord ‘geboden’ is ook geen gelukkige vertaling van wat de Bijbel bedoelt. Dat blijkt wel als we ons realiseren wat het hoogste gebod ons voorhoudt: God liefhebben en de naaste als ons zelf. Je kunt moeilijk iemand verplichten lief te hebben. Je zou beter kunnen spreken van een roeping, een uitnodiging, een wijze levensles, maar dan wel een heel dringende, want het gaat over leven en dood. Laat ik mij leiden door wat God van mij vraagt, en wat Jezus ons zo duidelijk heeft

voorgehouden in zijn parabel van de barmhartige Samaritaan? Daar komt het op aan. En dan niet omdat het moet, nee, het vraagt een instemming van binnen uit, van het hart. Als je God liefhebt omdat Hij het gebiedt houd je jezelf en Hem voor de gek. En als je je naaste bemint omdat God dat wil doe je én God én je naaste te kort.

Dat liefhebben is niet in de eerste plaats een kwestie van gevoel. Je kunt niet voor iedereen die je tegenkomt spontaan warme gevoelens opbrengen of hem of haar sympathiek vinden. Maar iedere mens is er een zoals ik zelf ben: van een onschatbare waarde, met een verlangen naar erkenning en respect. Dit besef maakt mij bereid om respect te tonen, om het goede in de ander te waarderen, om hem of haar te helpen als dat nodig is. Zonder een kritische houding te laten varen. Dit besef is in de grond het geloof dat wij allemaal kinderen van God zijn, en daarom van onschatbare waarde en tevens gelijkwaardig aan elkaar. Zorg dragen voor ons geloof betekent vooral dat wij dit besef inscherpen: God is altijd om ons heen, tussen ons en in het diepste van ieders hart.

Wensen wij elkaar zo'n geloof toe als wij het credo zingen.

Nijmegen, 28-08-2017
assumptionist.

pastor J. Zuiker,